

Η πίστη φαίνεται στις θλίψεις (Δημήτριος Παναγόπουλος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 20 Οκτωβρίου, 2020

Η πίστη δοκιμάζεται, σαν σε λυδία λίθο, επάνω στις θλίψεις. Στις θλίψεις η πίστη φαίνεται αν είναι αληθινή ή ψεύτικη.

Πολλοί, όταν όλα έρχονται καλά, όπως τα θέλουν, είναι πιστοί.

Πηγαίνουν στην Εκκλησία, ανάβουν κεριά, παρακολουθούν κηρύγματα, προσεύχονται, μελετούν θρησκευτικά βιβλία, συζητούν ωφέλιμα, παίρνουν ενεργό μέρος σε Χριστιανικές Κινήσεις, ενθουσιάζονται για κάθε ευγενικό, υψηλό και ωραίο. Είναι εύθυμοι, είναι γελαστοί, ψάλλουν, τραγουδούν, χαίρονται. Νομίζει κανείς ότι δεν υπάρχουν άλλοι πιο αφοσιωμένοι στον Θεό.

Η σύζυγος δεν βρίσκει λόγους να ευχαριστεί τον Κύριο, διότι ο σύζυγος έρχεται με χέρια γεμάτα. Ο σύζυγος το ίδιο χαίρεται διότι η σύζυγός του είναι καλά στην υγεία, τα παιδιά είναι γερά, η δουλειά πηγαίνει εμπρός.

Μα αν η θάλασσα είναι δυνατόν να μείνει χωρίς κύματα, άλλο τόσο είναι δυνατόν να μείνει ο άνθρωπος, η οικογένεια, χωρίς θλίψη και δοκιμασία.

Ή η μητέρα θ' αρρωστήσει, ή το παιδί θα πάθει κάτι, ή κάποια ζημιά θα τους επισκεφθεί, ή ο σύζυγος θα μείνει χωρίς εργασία, ή κάποιος θάνατος θα τους επισκεφθεί, ουδέποτε παραμένουν οι άνθρωποι πάντα χαρούμενοι και γελαστοί.

Αλλά, αν συμβεί κάτι από αυτά, τι γίνεται τότε;

Απλούστατα, αν δεν υπάρχει ισχυρή πίστη, τα χάνουν αμέσως.

Με την πρώτη δοκιμασία αμέσως σαστίζουν, μελαγχολούν, νευριάζουν. Αφήνω ότι χάνουν την οικογενειακή τους γαλήνη και αρχίζει μεταξύ τους η γκρίνια. Ο σύζυγος ρίχνει την ευθύνη στη σύζυγο, η σύζυγος βρίσκει την αιτία στον σύζυγο. Γίνονται ευερέθιστοι, με το παραμικρό ανάβουν. Και το χειρότερο είναι ότι αρχίζουν να **γογγύζουν και κατά του Θεού και της Πρόνοιάς Του.**

Δεν έχουν όρεξη πλέον για Εκκλησία, για προσευχή, για μελέτη, για θρησκευτική συζήτηση. Θεωρούν εαυτούς αδικημένους.

Πόσες φορές δεν ακούμε αυτού του είδους τους «πιστούς» να λένε: «Στην Εκκλησία μου είμαι τακτικός, πάντα Του προσκυνώ, κακό δεν κάνω, ελεημοσύνη δίνω, και όμως! Όλο βάσανα!»

Έχουν κάνει συμβόλαιο βλέπετε με τον Θεό, αυτοί να πιστεύουν και ο Θεός να είναι υποχρεωμένος να τους παραχωρεί ό,τι αρέσει σε αυτούς.

Όσο οι υποθέσεις τους πηγαίνουν καλά, με τόση πίστη μιλούν για τον Θεό. Νομίζετε ότι δεν υπάρχουν πιο πιστοί από αυτούς. Όταν όμως παρουσιασθεί καμία θλίψη, καμία δοκιμασία, τότε ρωτούν με απορία δήθεν: «Γιατί ο Θεός να είναι τόσο σκληρός; Μέρα-νύχτα παρακαλώ, μα δεν γίνεται καλά ο ασθενής μου. Ζητώ, μα δεν μου δίνει, δεν με ακούει πλέον».

Πιστεύουν, αλλά πιστεύουν πολύ ρηχά. Και **χρειαζόταν η θλίψη, για να δοκιμαστεί η πίστη τους**. Ναι, έρχεται η θλίψη ως άλλη «λυδία λίθος», για να φανεί πόσων καρτιών πίστη έχουμε, και πολλών από μας αποδεικνύεται ότι δεν ήταν η πίστη αρκετή, γνήσια, θερμή, που θέλει ο Χριστός.

(Περιοδικό ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ, Αθήναι, Φεβρ. 1971)

(Από το βιβλίο: Πνευματικά Ορθόδοξα Μηνύματα Σωτηρίου Οικοδομής. Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη", Θεσσαλονίκη)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)